

РЕШЕНИЕ

№ 4421

гр. София, 14.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 29.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2816** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на Й. П. З., със съдебен адрес: С., [улица], ет. 4, ап. 7, чрез адв. К., срещу „незаконен арест в 01 РУ-СДВР”.

В жалбата се излагат съображения, че задържането е незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не й е връчена заповед за задържане, съобразно изискването на ЗМВР. Моли съдът, да постанови решение, с което да обяви за незаконосъобразно задържането й 01 РУП-СДВР.

Ответникът – полицейския орган при 01 РУП - СДВР, не взима становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

С молба от 28. 04. 2011 г. е уточнено, че се оспорва устна заповед на дежурния офицер при 01 РУ-СДВР за задържането й или алтернативно, че се оспорва незаконосъобразно действие на дежурния офицер, за фактическото задържане на жалбоподателката под стража.

С определение № 6831 / 17. 05. 2011 г. по адм. д. № 11285 / 2010 г. по описа на ВАС – IV отделение по повод прекратително определение на настоящия състав, е указано, че действително не са налице фактически действия, които да подлежат на

оспорване, но следва да се разгледа по същество жалбата срещу изразено с действие волеизявление на овластен орган, представляващ административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК.

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Видно от материалите по преписката жалбоподателката З. е била обявена за общодържавно издирване и принудително довеждане, поради невъзможността същата да бъде осигурена като свидетел по досъдебно производство.

На основание чл. 11, ал. 6 от Инструкция № Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях (издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 78 от 2.10.2009 г.), заповед за задържане не се издава на лица, за които е постановено принудително довеждане.

При това положение, са неоснователни изложените доводи, че задържането е незаконосъобразно, тъй като не е издадена заповед за задържане на основание чл. 65, ал. 1 от ЗВМР, след като в случая се касае за задържане в изпълнение на постановление за принудително довеждане по реда на НПК.

Видно от изготвената справка и от приложеното Постановление за принудително довеждане на свидетел № 15392/08 от 23. 11. 2009 г. е постановено да бъде доведено принудително лицето Й. П. З., тъй като същата не е открита на заявените постоянен и настоящ адрес.

Постановлението за принудително довеждане е издадено от разследващ полицай, като изрично в него е предвидено, че същото подлежи на обжалване, на основание чл. 200 от НПК. В този смисъл, актът, който е засегнал правната сфера на жалбоподателката е именно това постановление за принудително довеждане, което обаче не подлежи на оспорване по реда на АПК. Предвидения в него специален ред за оспорване – чл. 200 от НПК изключва приложението на АПК. Действията на полицейските органи по задържането на жалбоподателката са именно в изпълнение на това постановление за принудително довеждане, поради което същите не могат да бъдат определени, като незаконосъобразни.

Съдът счита, че действията на служителите на МВР по задържането на жалбоподателката в изпълнението на нормативно регулираната им дейност за принудително довеждане на лица, за които е разпоредено това, съобразно чл. 58, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР, не могат да се определят като незаконосъобразни.

В същото време, в постановлението за принудително довеждане на свидетел, е постановено Й. П. З. да бъде доведена принудително през деня, в работно време, при разследващия орган (разследващ полицай М. П.) по досъдебно производство № ЗМ 15392 / 2008 г., за извършване на процесуални действия – разпит. Жалбоподателката е задържана и заведена в 01 РУ-СДВР след работно време (протокол за личен обиск в 17.50 часа), същата е записана в Дневника за вписване на лица обявени за ОДИ в 19.10 часа, съобразно изискванията на чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 / 15. 09. 2009 г. Доколкото жалбоподателката не е била открита неколккратно на заявените адреси (видно от приложените докладни записки), именно с цел осигуряването ѝ за разпит в работно време, същата е била задържана в 01 РУП-СДВР, но тези действия отново са били в изпълнение на постановеното по реда на НПК постановление за принудително

довеждане. Жалбоподателката е освободена на 02. 04. 2010 г. в 11. 05 часа след връчване на призовка за явяването ѝ като свидетел.

Видно от приложения информационен бюлетин, е отбелязано че на 07. 04. 2010 г., е налице заявка за снемане от издирване, тъй като на тази дата разследващ полицай М. П. е извършил необходимите ПСД (процесуални – следствени действия) с лицето.

В същото време, са неоснователни доводите изложени от процесуалния представител на жалбоподателката, че същата не е следвало да бъде обявена за издирване, доколкото е търсена на друг адрес, а не на този на който постоянно живее.

Видно от наличните по делото докладни записки (стр. 13, 14 и 15) жалбоподателката, е издирвана както на нейния постоянен адрес – С., [улица], така и на заявления от нея настоящ адрес, а именно – С., [улица].

Освен това, на основание чл. 27, ал. 2 от Закона за българските документи за самоличност, на постоянния адрес гражданинът получава официални съобщения от органите на държавната администрация и от органите на съдебната власт, поради което правилно полицейските органи са издирвали 3. основно на заявления от нея постоянен адрес, който е С., [улица] е различен от настоящия ѝ.

В тази връзка, независимо от показанията на свидетелката И., че жалбоподателката живее именно на [улица], по делото е налице докладна (стр. 13) от която е видно, че многократно е посещаван и този адрес, включително и след 17.30 часа, но не е открита Й. З..

При това положение, след като по повод скандал на този адрес, е изпратен полицейски патрул, който е установил самоличността на присъствалите лица и след като е установено лице, обявено за издирване и принудително довеждане, полицейските служители съобразно изискването на закона са задържали лицето.

Извършените от полицейските служители действия по задържането на жалбоподателката са само и единствено в изпълнение на издаденото постановление за принудително довеждане, което подлежи на оспорване по НПК, но подадената жалба не спира неговото изпълнение (чл. 202, ал. 1 от НПК), поради което независимо от доводите, че това постановление не е връчено на жалбоподателката, полицейския орган правилно е разпоредил нейното задържане.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на производствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Й. П. З., срещу изразено с действие волеизявление на овластен орган по задържането на жалбоподателката в 01 РУП-СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

